

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, sărbătorit în fiecare an la 23 aprilie, este unul dintre cei mai iubiți sfinți din calendarul ortodox. I se spune și Purtătorul de biruință, ziua fiind marcată, potrivit tradiției popu-

lare, prin împodobirea caselor cu crengi verzi care simbolizează renașterea naturii. Sfântul Mare Mucenic Gheorghe a fost general roman de origine greacă și ofițer în Garda împăratului roman Dioclețian, care a fost condamnat la moarte pentru că nu a renunțat la credința creștină. În calitate de martir creștin, el a devenit mai târziu unul dintre cei mai venerați sfinți ai creștinismului și a fost în mod special venerat de cruciați. Sfântul Gheorghe este un sfânt pomenit de aproape toate Bisericile tradiționale, de obicei pe data de 23 aprilie. Este considerat patron al multor țări, regiuni și orașe.

Sfântul Gheorghe este ocrotitorul Moldovei și al Armatei Române.

Cine poartă numele Sfântului Gheorghe

Potrivit Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date din cadrul MAI, peste 710.000 de bărbați și aproape 380.000 de femei poartă numele Gheorghe sau derivate ale acestuia, relatează Agerpres.

Astfel, cei mai mulți bărbați poartă numele Gheorghe - 450.567, apoi George - 157.417.

De asemenea, la bărbați mai sunt întâlnite numele Georgian - 28.524, Gheorghita - 22.008, Georgel - 12.679, Gigi - 8.916, Gigel - 6.089, Georgică - 5.392, Gică - 5.107, Ghiță - 4.386, Ghiorghe - 3.893, Giorgian - 1.798, Ghiorghita - 1.708 sau Ghiorghe - 1.222.

La prenume feminine, cele mai multe sunt Georgiana - 152.987, apoi Georgeta - 122.014.

Românele mai au și prenumele Gheorghita - 27.029, Gina - 21.402, Gherghina - 17.039, Geta - 14.735, Giorgiana - 10.285, Gica - 6.181, Ghiorghita - 1.754 sau Georgica - 1.545.

De ce Sfântul Gheorghe apare în icoane călare pe un cal străpungând cu sulița un balaur

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe s-a născut din părinți creștini în Capadocia, în timpul împăratului Dioclețian, în secolul al IV-lea. Ajunge în slujba împăratului ca militar și se confruntă în mod direct cu persecuțiile asupra creștinilor începând în anul 303.

Își mărturisește credința în Hristos și este întemnițat din cauza acestor convingeri religioase. În încercarea de a fi forțat să renunțe la credința creștină, este torturat

și ucis prin decapitare la 23 aprilie. Această zi rămâne ziua sa de pomenire.

În iconografie, Sf. Gheorghe apare călare pe un cal, străpungând cu sulița un balaur. Ipostaza ilustrează o legendă potrivit căreia Sfântul Gheorghe a salvat cetatea Silena din provincia Libiei, terorizată de un balaur.

Reprezentarea sfântului biruitor simbolizează modelul de curaj în lupta cu diavolul.

În cele mai multe icoane, Sf. Gheorghe este reprezentat într-o mantie roșie, culoare tradițională pentru un martir, dar și ca războinic pedestru sau ca un conducător militar ținând o cruce în mâna dreaptă și o sabie în mâna stângă. Nu întâmplător el a fost ales drept ocrotitor al Armatei Române.

În unele icoane Sf. Gheorghe apare însoțit de alți doi sfinți militari, Theodor-Tiron și Dimitrie.

Credințe și superstiții

Una dintre practicile răspândite în ziua de Sfântul Gheorghe este împodobirea casei cu plante ce marchează renașterea naturii. Plantele folosite variază în funcție de regiune: în Muntenia se pun crengi de stejar sau de păr, în Transilvania se pun rug verde și leuștean.

În Banat, casele sunt împodobite cu rug sau cu frunză de fag sau gorun.

În tradiția populară se consideră că aceste simboluri vegetale au rol în protejarea gospodăriei de acțiunea spiritelor rele, spune analist-etnolog Ania Moldoveanu.

De asemenea, oamenii se scaldă, înainte de răsăritul soarelui, într-o apă curgătoare, ca să fie sănătoși tot anul și pentru spălarea tuturor rețelilor.

Busuiocul semănat înainte de răsăritul soarelui e bun pentru cinste: cel care se spală cu rouă de pe el, este cinstit de toată lumea. Se mai spune că cine doarme în această zi ia somnul mieilor și tot anul e somnoros.

Gunoiul adunat în ziua de Sfântul Gheorghe se pune la rădăcina pomilor, ca să rodească bine. În această zi se adună de pe câmp plantele medicinale care se păstrează peste an.

Dacă în ziua de Sfântul Gheorghe va fi rouă multă ori va fi păclă, e semn de an bogat, iar dacă e ploaie se va face grâu și fân, potrivit credinței populare.

Izvorul Tămăduirii – Vinerea Scumpă din Săptămâna Luminată

Izvorul Tămăduirii, sărbătoare importantă pentru creștini, este prăznuit, în fiecare an, în prima zi de vineri după Paște.

În această zi îl sărbătorim în primul rând pe Hristos Cel Înviat, ca Izvor al vindecărilor, și apoi pe Maica Domnului, ca persoană care Îl poartă neîncetat și tainic pe Fiul ei, devenind astfel și ea izvor de tămăduire.

În icoana „Izvorul Tămăduirii”, Maica Domnului este reprezentată cu mâinile înălțate în formă de rugăciune, iar Hristos, ca răspuns al rugăciunilor Maicii Sale, binecuvintează cu ambele mâini.

Biserica Ortodoxă sărbătorește Izvorul Tămăduirii în fiecare an, în prima vineri după Paște. Este un praznic închinat Maicii Domnului. Numele de Izvorul Tămăduirii amintește de o serie de minuni săvârșite la un izvor aflat în apropierea Constantinopolului.

Potrivit tradiției creștine, de această sărbătoare se aruncă apă sfințită peste animalele curții, pentru ca acestea să fie sănătoase și să lucreze cu spor la lucrările agricole.

Pentru a avea un an bogat, oamenii stropesc cu apă sfințită în ziua praznicului grădinile și livezile. Totodată, acest ritual protejează recoltele de efectele grindinei.

În tradiția populară, Izvorul Tămăduirii este pentru săpătorii de fântâni cea mai spornică din an, deoarece apele sunt zbuciumate și zgomotoase, fiind mai ușor de găsit.

Se spune că cei ce doresc să știe dacă vor mai trăi

în viitorul apropiat trebuie să pună o cană sub un nuc sau un soț și dacă găsesc pământ pe fundul câinii știu că sfârșitul li se va apropia.

Din bătrâni se spune că de Izvorul Tămăduirii, pe 29 aprilie, este bine ca oamenii să se spele cu rouă și să bea agheasmă, pentru a se feri de boli sau chiar pentru a se vindeca.

Tot în această zi se curățau și se sfințeau fântânile și se găseau izvoare noi. Credința spune că fântânile sfințite de Izvorul Tămăduirii nu vor seca în perioadele fără ploi.

La Izvorul Tămăduirii, în unele zone ale țării, tinerii adolescenți fac legământul juvenil. Acesta se făcea, cu sau fără martori, în casă, în grădini sau în jurul unui copac înflorit.

Tinerii treceau prin mai multe momente rituale prin care făceau jurământul respectiv: pronunțarea cu voce tare a jurământului, schimbul colacului și al altor obiecte cu valoare simbolică, de obicei o oală sau o strachină din lut, însoțite întotdeauna de o lumânare aprinsă, îmbrățișarea frățească, ospătarea cu alimente rituale și dansul.

Această sărbătoare nu are dată fixă. Este trecută în calendar în vinerea din Săptămâna Luminată, adică prima zi de vineri care urmează după Paști.

Sărbătoarea se referă la vindecarea unui orb după ce Fecioara Maria i-a spus împăratului bizantin Leon I să-l ducă să se spele cu apa dintr-un izvor de lângă Constantinopol.

Ulterior, pe acel loc, împăratul Leon a ridicat o biserică, aceasta primind hramul „Izvorul Tămăduirii”.